

мѣси се Стойчо, когато Ганчо току-що бѣ изправилъ коритото.

— На оная торба мѣстото ѝ не е тамъ... закачи я дето трѣбва, — посочи дѣдо Мишо една торба, хвърлена случайно върху сандѣка съ трици.

— Нали и по-напредъ приказвахме, бай Мишо, — започна плахо Пройчо, когато Стойчо току-що бѣ закачилъ торбата на мѣстото ѝ...

— Накарашъ ли измикарина да ти свърши работата, на половина ще я свърши; оставишъ ли го самъ, за тебъ ще я остави. Я вижте кжде сж разпрѣчили талигата — да я вали дъждътъ... я дрѣжъ ти стракитѣ, па ги позадигни малко отзадъ, па я вкарайте подъ навеса, па вдигнете и вържете стракитѣ — да се не стоварятъ нѣкому на главата, — посочи дѣдо Мишо на Стойча и Пройча разпрѣчената на срѣдъ двора талига.

— Бай Мишо, ти ни каза нѣкога, че има много качамаци да изядемъ, догде помислимъ за твоята ливада, — каза Ганчо, когато Стойчо и Пройчо вече връзваха стракитѣ... — Ако е работата до качамаци — изядохме повече... да ги изтърсишъ единъ до единъ — пжтъ до село ще направимъ отъ тѣхъ... —

— Пъкъ тоя измикаринъ, последниятъ... ще ме умори. Я го вижъ кжде е хвърлилъ котлитѣ... на торището... и печката и кюнцитѣ ритналъ подъ капчука, да ги вали дъжда... и маркучътъ на ко-

чината закачилъ, та половината отъ него прасето изяло, и калпакъ ми на плѣвника хвърлилъ, та кокошката въ него мжти и онова газено тенеке — ще го ритне нѣкой, кога спя... ония дисаги... какво търсятъ въ хамбара... А пъкъ камшика — да го не е насадилъ въ лука... тоя вагабонтинъ, както е изпрегналъ снощи, така го е забилъ въ лехата — заядосва се дѣдо Мишо и прати Ганча да подреди, което не е въ редъ.

— Помнишъ ли, бай Мишо, ти ни каза тогава, че твоята ливада не е лъжица за нашитѣ уста, ама... поразширочихме ги... и... ще видишъ, че ще излѣзе... —

каза Пройчо, когато Ганчо забождаше камшика на мѣстото му.

— Колко пжти съмъ казвалъ на моитѣ измикари да не оставатъ сждоветѣ да ги пече слънцето. Я завъртете оная каца тамъ... дайте я подъ стрѣхата, — посочи дѣ-